

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 525/2024
13.11.2025. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Марић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1782/22 од 13.09.2023. године, у седници одржаној 13.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА се одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1782/22 од 13.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1782/22 од 13.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 503/21 од 21.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед умањења животне активности исплати износ од укупно 600.000,00 динара, са законском затезном каматом од 21.12.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, тужбени захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа, за износ од 1.900.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.12.2021 године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 273.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату износа законске затезне камате на досуђене трошкове поступка за период од наступања извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1782/22 од 13.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 503/21 од 21.12.2021. године садржана у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу трећем изреке и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 213.500,00 динара. Ставом трећим изреке изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, у ставу првом изреке, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20).

Врховни суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите наканада нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе, начин пресуђења и разлоге за делимично усвајање тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. О праву тужиоца судови су одлучили применом материјалног права из члана 200. Закона о облигационим односима, у складу са првим схватањем Врховног суда израженим у одлукама са захтевом као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против другостепене пресуде применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу за накнаду штете 28.12.2016. године, а вредност предмета спора побијаног потврђујућег дела правноснажне пресуде износи 600,000.00 динара

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене у потврђујућем делу није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**